

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D., v právní věci **žalobce: M. K.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem v Praze 4, ul. Na Zlatnici č. p. 301/2, PSČ 147 00, proti **žalované: P o l i c i i Č R, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem v Ústí nad Labem, Lidické nám. č. p. 9, PSČ 401 79, **v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalované,**

t a k t o :

- I. Ve vztahu k návrhu žalobce na určení, že *zásah policistů Policie ČR dne 20. 3. 2013 v době kolem 22.30 hodin v Ústí nad Labem, ul. Všebořická, na parkovišti u prodejny Lidl, č. o. 51, kdy provedli zásah (pokyn či donucení) spočívající v provedení služebního zákroku – kompletní bezdůvodné lustrace řidiče, testu na alkohol a drogy a prohlídky vozidla včetně povinné výbavy a technického stavu vozidla trvajícího skoro jednu hodinu, byl nezákonný, s e ž a l o b a z a m í t á .*
- II. Ve vztahu k návrhu žalobce na určení, že *zásah policistů Policie ČR dne 20. 3. 2013 v době kolem 22.30 hodin v Ústí nad Labem, ul. Všebořická, na parkovišti u prodejny Lidl, č. o. 51, kdy provedli zásah (pokyn či donucení) spočívající v provedení služebního zákroku – zákaz další jízdy žalobci vozidlem tov. zn. SEAT Toledo, r. z. „X“, byl nezákonný, se u r č u j e, že zásah byl nezákonný.*
- III. V řízení o žalobě a kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2014, č. j. 8 A 75/2013 – 25, je žalovaná **p o v i n n a** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce **14.625,- Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou na ochranu před nezákonným zásahem žalované ve znění její úpravy ze dne 13. 4. 2015 a úpravy učiněné při ústním jednání před soudem konaném dne 25. 5. 2015 domáhal, aby soud vyslovil, jednak že: *zásah policistů Policie ČR dne 20. 3. 2013 v době kolem 22.30 hodin v Ústí nad Labem, ul. Všebořická, na parkovišti u prodejny Lidl, č. o. 51, kdy provedli zásah (pokyn či donucení) spočívající v provedení služebního zákroku – kompletní bezdůvodné lustrace řidiče, testu na alkohol a drogy a opakované prohlídky vozidla včetně povinné výbavy a technického stavu vozidla trvajících skoro jednu hodinu, byl nezákonný* a jednak že: *zásah policistů Policie ČR dne 20. 3. 2013 v době kolem 22.30 hodin v Ústí nad Labem, ul. Všebořická, na parkovišti u prodejny Lidl, č. o. 51, kdy provedli zásah (pokyn či donucení) spočívající v provedení služebního zákroku – zákaz další jízdy žalobci vozidlem tov. zn. SEAT Toledo, r. z. „X“, byl nezákonný.*

Na tomto místě soud poznamenává, že žalobce původně za žalovaného označil Ministerstvo vnitra, nicméně v reakci na závěry obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2014, č. j. Nad 224/2014 – 53, jemuž byla věc předložena v intencích ust. § 17 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), k sjednocení otázky, kdo má být v tomto řízení žalovaným a který soud je místně příslušný, k výzvě tehdy místně příslušného Městského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2015 sdělil, že žalovaným není Ministerstvo vnitra, nýbrž Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje. Z tohoto důvodu byla věc postoupena k vyřízení Krajskému soudu v Ústí nad Labem a ten pak ve smyslu ust. § 83 s. ř. s. bez dalšího vycházel z toho, že žalovanou v tomto řízení je Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje.

Žalobce v žalobě uvedl, že policisté PČR, a to policista služebního čísla „X“ a další policista neznámého služebního čísla, neboť jej měl zakryté černou vestou a odmítl jej sdělit, provedli dne 20. 3. 2013 v době kolem 22.30 hodin v Ústí nad Labem, ul. Všebořická, na parkovišti u prodejny Lidl, č. o. 51, zásah (pokyn či donucení) spočívající v provedení služebního zákroku – zákaz další jízdy žalobci vozidlem tov. zn. SEAT Toledo, r. z. „X“. Důvodem pro vydání pokynu k zabránění další jízdy policisty PČR byla skutečnost, že za přísvitů ručních světel zjistili, a to po běžné silniční kontrole v trvání asi jedné hodiny, kdy kontrolovali technický stav vozidla, lékárníčku, výstražný trojúhelník, náhradní sadu světel, motor, osvětlení, VIN kód vozidla, že kontrolované vozidlo je opatřeno pneumatikami shodné konstrukce a designu, ale od odlišných výrobců.

Ve vztahu k zákazu další jízdy žalobci s dotyčným vozidlem žalobce namítl, že při kontrole se policisté PČR dovolávali ust. § 118a odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), který ovšem pojednává o situaci, kdy vozidlo je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích tak závažným způsobem, že bezprostředně ohrožuje ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích. V daném případě tak nepostačuje jen technická nezpůsobilost k provozu na pozemních komunikacích, nýbrž je zde nutné i současné naplnění podmínky bezprostředního závažného ohrožení ostatních účastníků silničního provozu, ovšem s výjimkou nouzového dojetí vozidla

i přes závažné závady. Policisté PČR přitom za závadu naplňující podmínku bezprostředního závažného ohrožení ostatních účastníků silničního provozu určili obutí vozidla různými pneumatikami, kdy vycházeli jen z obchodního označení pneumatiky při jinak stejné konstrukci, provedení, rozměru a huštění, a proto dle názoru žalobce nebyla naplněna podmínka technické nezpůsobilosti vozidla k provozu na pozemních komunikacích. K tomu žalobce doplnil, že policisté PČR byli při kontrole žalobcem upozorněni, že jede k výměně celé sady pneumatik, jelikož měl poškozené hned dvě pneumatiky, díky čemuž použil dvě rezervní pneumatiky, a to jednu z vozidla a jednu z domova, a proto, pokud se policisté PČR domnívají, že tato skutečnost je technickou závadou na vozidle, tak nechť vezmou na vědomí, že v daném případě jde o nouzové dojetí ke smluvnímu servisu ve smyslu ust. § 36 vyhlášky č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (dále jen „vyhláška o technické způsobilosti vozidel“). Toto upozornění policisty PČR nezajímalo a zakázali další jízdu na základě svého rozhodnutí bez objektivního nálezu stanice technické kontroly.

Ve vztahu k rozporované silniční kontrole vozidla žalobce uvedl, že tuto kontrolu trvající prakticky jednu hodinu policisté PČR provedli před kontrolou pneumatik, kdy žalobce byl původně zastaven k běžné silniční kontrole, jak mu původně sdělili policisté při zastavení vozidla. Tato kontrola, na jejímž začátku policista PČR požadoval, aby žalobce schoval telefon, v době, kdy si chtěl přivolat právní pomoc, v sobě zahrnovala kontrolu všech dokladů od žalobce a vozidla, s tím, že kontrola těchto dokladů ve služebním vozidle trvala asi 15 minut, přičemž policisté PČR mu po provedené kontrole v bodovém registru řidičů, ačkoliv žalobce nebyl v danou chvíli projednáván za žádný přestupek, natož který by byl bodován, sdělili, že „toho má celkem dost“, kdy mínili sankce za rychlejší jízdu. Dále byla kontrolována povinná výbava vozidla, kdy po žalobci bylo požadováno, aby ji kus po kuse ukázal a aby ji vyjmenoval, s tím, že je to jeho povinnost, přičemž policista PČR začal sepisovat oznámení, že žalobce nemá povinnou výbavu vozidla, ačkoliv byl kufr vozidla, kde byla povinná výbava umístěna, zpřístupněn a ačkoliv si policista PČR povinnou výbavu vozidla neprohlédl. V rámci kontroly povinné výbavy vozidla mu pak po rozbalení sady klíčů policista PČR sdělil, že mu něco chybí, aniž by k dotazu žalobce sdělil, co chybí, a namísto toho to chtěl ihned řešit a napsat do správního řízení. Vedle toho při kontrole byl u žalobce proveden nejen test na alkohol, nýbrž i test na drogy, kdy tento test, stojící cca 700,-Kč, trval cca 15 minut, přičemž všechny výsledky byly negativní. Dále při kontrole byla provedena kontrola technického stavu vozidla, v rámci níž byla provedena za přísvitů ruční svítilny kontrola designu a obchodních značek pneumatik vozidla, kdy byl policisty PČR na nápravách shledán rozdílný dezén pneumatik, což bylo důvodem pro jimi vyslovený zákaz další jízdy žalobce s vozidlem. Dle žalobce závada spočívala jen v odlišném výrobci pneumatik, které jinak byly shodného vzoru a konstrukce.

V návaznosti na to žalobce namítl, že policisté PČR jednali v rozporu se zákonem o silničním provozu, s čl. 2 odst. 2 Ústavy ČR, s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, ust. § 1, § 2 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ust. § 9, § 10 a § 11 zákona o Policii ČR, když vůči žalobci jednali šikanózně, neboť kontrolu trvající přibližně hodinu prováděli po zastavení při běžné silniční kontrole bez jakéhokoli důvodného podezření pro přestupek, přičemž mu při kontrole povinné výbavy vozidla policisté PČR ani nesdělili, která část povinné výbavy údajně chybí, natož aby se jej dotázali, zda část povinné výbavy není ve vozidle někde jinde. Na podporu svého názoru

o nepřipustném, šikanózním, neprofesionálním, přísně formalistickém a důkladném jednání policistů PČR žalobce poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010 – 86, a ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 63, z nichž vyplývá, že policisté nesmí bezdůvodně umravňovat řidiče a činit na ně bezdůvodné nátlaky a že omezení řídit motorové vozidlo je nutno považovat za velmi citelný zásah do svobody jednotlivce, k němuž nesmí docházet nepřipustným způsobem. Žalobce má za to, že běžná silniční kontrola by neměla zabrat více než jednotky minut a tzv. perlustrace řidiče také, když žalobci je známo, že policisté PČR mají možnost ve svých služebních vozidlech se napojit na policejní počítače a stahovat dotazované informace v řádech milisekund, s tím, že jednotlivé kontrolní úkony policisté PČR by měli činit současně, aby co nejméně omezili práva občanů.

Původně žalované Ministerstvo vnitra v písemném vyjádření k žalobě, které bez dalšího posléze přejala stávající žalovaná, k meritu věci uvedlo, že nesouhlasí s celým obsahem žaloby, neboť na základě výpovědí zasahujících policistů PČR a s přihlédnutím ke sdělení Českého hydrometeorologického ústavu ze dne 13. 6. 2013 byl předmětný zásah proveden zcela v souladu s platnou právní úpravou a zasahující policisté PČR se během zákroku nedopustili žádného protiprávního jednání. Postup policistů PČR je náležitě zachycen ve správním spise, č. j. KRPU-133318/ČJ-2014-0410U0, který se týkal posouzení postupu policistů PČR při dotyčné kontrole, a také ve správním spise vedeném o přestupkovém jednání žalobce pod č. j. KRPU-66582/PR-2013-041016.

Na základě dostupných údajů lze dovodit, že dotčení policisté PČR během předmětného zákroku nepřekročili své oprávnění stanovené v ust. § 124 odst. 10 písm. e) zákona o silničním provozu, které umožňuje příslušníkovi PČR ve služebním stejnokroji při dohledu na bezpečnost a plynulost silničního provozu zakázat řidiči jízdu na dobu nezbytně nutnou nebo mu přikázat směr jízdy, vyžaduje-li to bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích, popř. jiný veřejný zájem. Vzhledem k okolnostem shodně popisovaným oběma dotčenými policisty PČR lze důvodně předpokládat, že s ohledem na povětrnostní podmínky panující v době zákroku a zjištěný technický stav vozidla bylo užití daného oprávnění v podobě zákazu další jízdy žalobci s dotyčným vozidlem oprávněné, neboť je všeobecně známo, že užití neshodných pneumatik na jedné nápravě ovlivňuje zásadně chování vozidla, třebaže se jedná o technicky shodnou pneumatiku jiné značky. Toto zjištění ve svém důsledku legitimizuje v dané situaci namítaný postup policistů PČR ve vztahu k zajištění bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Užití neshodných pneumatik, tj. nestejného rozměru, konstrukce, druhu dezénu a značky, odporuje dikci ust. § 21 odst. 13 vyhlášky o technické způsobilosti vozidel.

Žalovaná strana má rovněž za to, že žalobce nemůže s úspěchem argumentovat tzv. nouzovým dojetím. Pokud se pomine skutečnost o časovém údaji kontroly vozidla a běžné pracovní doby pneuservisů, tak řidič nemá volnou úvahu ohledně toho, kdy koná tzv. nouzové dojetí. Provozní režim tzv. nouzového dojetí je ve smyslu ust. § 36 odst. 1 vyhlášky o technické způsobilosti vozidel v návaznosti na ust. § 5 odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu omezen pouze na situace, kdy je na vozidle zjištěna závada během jízdy, a nikoliv tedy v blíže neupřesněném okamžiku před jejím započatím, jak extenzivně dovozuje žalobce, když by to bylo v rozporu s ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Žalobcův extenzivní náhled na tzv. nouzové dojetí by umožňoval nekontrolovatelný provoz technicky nezpůsobilých vozidel v režimu nouzového dojetí, jejichž řidiči by nepokračovali v jízdě na

nejbližší místo, kde lze závadu odstranit, nýbrž by např. hledali smluvní servis, který je dle jejich subjektivního názoru nejvhodnější.

K trvání kontroly a jejímu průběhu pak žalovaná strana uvedla s odkazem na vyjádření dotčených policistů PČR, že doba kontroly byla významně ovlivněna zejména chováním žalobce při kontrole, tedy např. jeho požadavkem na testování kontrolujícího policisty PČR, zda není ovlivněn alkoholem, přičemž soubor kontrolních úkonů, který byl policisty PČR proveden, není v rozporu s jejich oprávněními uvedenými v ust. § 124 odst. 9 a odst. 10 zákona o silničním provozu ani v rozporu s interními normami Policie ČR, které upravují průběh silničních kontrol.

Navíc na základě skutečností zjištěných při předmětné kontrole bylo shledáno, že žalobce porušil své povinnosti dané mu ust. § 5 odst. 1 písm. a) a ust. § 6 odst. 8 písm. c) zákona o silničním provozu, což představovalo přestupek ve smyslu ust. § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, z jehož spáchání byl žalobce v navazujícím přestupkovém řízení vedeném u Magistrátu města Ústí nad Labem shledán vinným a byla mu uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč.

Závěrem žalovaná strana zdůraznila, že žalovaný zásah policistů PČR byl proveden na základě platné hmotněprávní úpravy a v souladu se základními zásadami činnosti Policie ČR, přičemž během předmětného zákroku nedošlo k žádnému poškození žalobcových práv.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 25. 5. 2015 právní zástupce žalobce nejprve vyjádřil názor, že udělené pověření pro pracovníci žalované jejím ředitelem Mgr. L. ze dne 7. 3. 2014 považuje za nesprávné, a proto při dnešním jednání by měl být osobně přítomen ředitel žalované, popřípadě tento ředitel měl nejprve vydat vnitřní právní předpis, aby posléze mohl pověřit své podřízené. K tomu doplnil, že má za to, že na uděleném pověření ze dne 7. 3. 2014 by nemělo být otisknuto kulaté razítko s malým státním znakem, přičemž v této skutečnosti by mohl být spatřován přestupek, a zajisté je to v rozporu se spisovým řádem Policie ČR. Vedle toho podotkl, že mu vadí přítomnost Ing. et Ing. M. S., pracovníka žalované, který ač není pověřen k dnešnímu jednání, tak sedí u stolu s pověřenou pracovnící žalované, a nikoliv na lavici určené pro veřejnost. Navíc soud by měl při svém rozhodování odhlédnout od toho, že oba přítomní policisté jsou u soudu v policejních uniformách a že ve vztahu k soudu při komunikaci nepřipustně používají i kulatá razítka s malým státním znakem. Dále právní zástupce žalobce provedl korekci žalobního petitu, a to v tom směru, že kontrolované vozidlo tov. zn. SEAT Toledo mělo r. z. „X“, a nikoliv „X“. K věci uvedl, že žaloba byla podána zcela oprávněně, a to ve vztahu k oběma zásahům. Trval na tom, že nebyly podmínky pro vyslovení zákazu další jízdy žalobci s vozidlem, když žalobce by neohrozil při další jízdě s ohledem na skutkové okolnosti případu nikoho na životě a zdraví, přičemž je otázkou, jak vlastní zákaz byl vysloven, tedy zda byl nějak časově omezen. Dále uvedl, že silniční kontrola by neměla být prováděna policisty plošně, nýbrž jen při důvodném podezření na nějaké pochybení, a to platí o to více ve vztahu k testování na požití alkoholu a drog, kdy žalobci byl dokonce proveden i sěr z jazyka, čili zřejmě za účelem získání genetické informace o žalobci pro jeho identifikaci. Dále právní zástupce žalobce uvedl, že prvostupňové rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 13. 6. 2013, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku a které bylo posléze zrušeno pro prekluzi, by ze své podstaty nemohlo patrně obstát, neboť nedostatečně popisuje přestupkové jednání, jehož se měl dopustit žalobce. Nedostatečný popis spatřuje ohledně konstatace nedostatečné povinné

výbavy a ohledně konstatace odlišných pneumatik. Dále uvedl, že v daném případě žalovaná strana nemůže argumentovat údajnou rychlou jízdou žalobce, pokud tuto rychlou jízdu dosud neprokázala, anebo nedala podnět k jejímu prověření. Jestliže policisté PČR zaznamenali žalobcovu údajnou rychlou jízdu, tak ji měli řešit, a nikoliv přehlížet, čímž pochybili. Vedle toho žalovaná strana nemůže ospravedlňovat provedení testování na drogy u žalobce tím, že žalobce byl údajně roztěkaný a že prohlašoval, že má strach z policistů, když toto nemá samo o sobě relevanci pro podezření z užití drog, a to i s přihlédnutím k nízkému věku žalobce. Právní zástupce žalobce trval na tom, že policisté neměli legitimní důvody k provedení testování na drogy u žalobce, když nemohli mít důvodné podezření na zneužití drog ze strany žalobce při řízení ve smyslu instrukce žalované, kterou pověřená pracovnice žalované předložila soudu k založení do spisu. Dále uvedl, že považuje za nepřijatelné, aby žalovaná více kontrolovala mladé řidiče na požití drog, neboť tím dochází k diskriminaci mladších řidičů z důvodu věku. Dále podotkl, že považuje za legitimní, že žalobce v době kontroly telefonoval, a to s ohledem na noční hodinu, kdy lze považovat za legitimní, že chtěl sdělit někomu, že byl zastaven policisty a případně si chtěl projednat danou věc přímo a bezprostředně pomocí telefonu se svým advokátem. Dále poznamenal, že v argumentaci žalované zcela postrádá konkrétní popis toho, jak byly jednotlivé pneumatiky osazeny na vozidle, a to včetně jejich osazení na přední a zadní nápravě. Dále právní zástupce žalobce uvedl, že žalobce je ve ztížené pozici, neboť spisový materiál je vystaven na úředních záznamech kontrolujících policistů PČR, a proto má pochybnosti o tom, zda v daném případě lze vycházet z úředních záznamů, jak jsou obsaženy ve správním spise, když nedostatečně zachycují skutkový stav, jelikož byly vyhotoveny samotnými policisty PČR. Závěrem právní zástupce žalobce navrhl, aby soud ve věci provedl dokazování, a to výsledkem žalobce, výsledkem obou kontrolujících policistů PČR – tedy policisty H. a policisty J., dále výsledkem policisty Š. a také zvukovým záznamem z kontroly, který byl pořízen žalobcem a jímž disponuje žalobce, a také interním pokynem žalované nařizujícím policistům při silničních kontrolách provádět u řidičů testy na přítomnost alkoholu a dalších drog, a také instrukcí či přesným popisem provádění testování na drogy testem „Drugwipe“. K tomu shrnul, že žalobce při silniční kontrole spolupracoval v přiměřené míře, přičemž nelze zapomínat, že žalobce nemá jen povinnosti nýbrž i práva. Provedený test na drogy u žalobce byl proveden v rozporu s metodickým pokynem žalované, navíc provedený test hluboce zasahoval do integrity žalobce, neboť mu byl vsunut do úst plastový tester, aby mu mohly být setřeny sliny, respektive kdy plastový tester žalobce musel olíznout. V případě žalobce zjevně nebyly splněny podmínky pro vyslovení zákazu další jízdy s vozidlem, když žalobce uskutečňoval tzv. nouzové dojetí.

Při témtěž ústním jednání před soudem pověřená pracovnice žalované nejprve uvedla, že ředitel žalované nevydává žádnou směrnici ohledně svého zastupování v řízení před soudy. V daném případě bylo vydáno pověření ad hoc, což odpovídá standardní praxi žalované. Ohledně předmětné žaloby pak navrhla její zamítnutí, když trvala na tom, že silniční kontrola i zákaz další jízdy vyslovený žalobci byly učiněny zcela v souladu se zákonem. Zdůraznila, že v daném případě silniční kontrola nebyla činěna bezdůvodně, když žalobce na sebe upozornil policisty sám svojí rychlou jízdou s vozidlem ve směru od Teplic do Ústí nad Labem. Ve vztahu k vyslovenému zákazu další jízdy s vozidlem uvedla, že skutkový stav byl v tomto směru náležitě zjištěn, jak vyplývá z úředního záznamu ze dne 21. 3. 2013. Tehdy byl zjištěn policisty rozdílný dezén pneumatik na obou nápravách kontrolovaného vozidla, přičemž s ohledem na tehdy panující klimatické podmínky policisté využili oprávnění ve smyslu ust.

§ 124 odst. 10 písm. e) zákona o silničním provozu. K silniční kontrole pak podotkla, že hlídkující policisté PČR při jejím provádění nepřekročili svá oprávnění, když dle ust. § 124 odst. 9 a 10 zákona o silničním provozu policisté jednají jako správní orgány a mají právo kontrolovat dodržování povinností ze strany řidičů, a to i namátkovými kontrolami. Testování na drogy u žalobce, a to s jeho souhlasem, bylo provedeno pro chování žalobce, který byl při kontrole nesoustředěný, neklidný, těkavý a vůči kontrolujícím policistům PČR se projevoval pasivní agresivitou, neboť s nimi odmítal spolupracovat při kontrole (při kontrole nezhasl motor vozidla, nestáhl okénko, neustával v telefonování). Kontrolní pravomoc policistů na požití drog u řidičů jednoznačně je dána zákonem o silničním provozu, kdy těmto kontrolním pravomocem odpovídají povinnosti řidičů řídit vozidla bez ovlivnění alkoholem či drogami. Proto byl proveden sčěr z jazyka za účelem testování na drogy, neboť byl prováděn test „Drugwipe“. Kategoricky odmítla, že by sčěr z jazyka byl prováděn pro potřeby budoucí identifikace žalobce. Dále zdůraznila, že žalobce nebyl přestupkově projednáván pro rychlou jízdu, nýbrž sám žalobce právě rychlou jízdou na sebe upozornil, v důsledku čehož u něj byla provedena silniční kontrola. Nepřiměřená rychlost, která byla důvodem pro provedení silniční kontroly, automaticky neznamena jízdu nedovolenou rychlostí a byla policisty shledána s ohledem na tehdy panující klimatické podmínky. K tomu doplnila, že rychlá jízda mladých řidičů je často jednou z indikací, že řidič je pod vlivem alkoholu či drog. Navíc žalobce byl při silniční kontrole nesoustředěný a roztěkan, takže policisté měli oprávnění jej zkontrolovat i z pohledu alkoholu a drog. Dále podotkla, že žalobce měl povinnost prokázat policistům existenci povinné výbavy vozidla, a to ve smyslu ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Trvala na tom, že hlídkující policisté PČR měli k žalobci vstřícný a nadstandardní přístup, když mu umožnili v průběhu silniční kontroly telefonicky kontaktovat svého právního zástupce a být s ním i v kontaktu v průběhu silniční kontroly a také když svolili k provedení testování požití alkoholu u policisty H. K dotazu soudu, na jakých zákonných ustanoveních byl vystaven policisty ústně vyslovený zákaz další jízdy žalobci s vozidlem po provedené kontrole, pověřená pracovnice žalované uvedla, že tak bylo učiněno na základě ust. § 124 odst. 10 písm. e) s ohledem na zjištění, že vozidlo má na nápravách osazeny odlišné pneumatiky, což policisté s ohledem na tehdy panující klimatické podmínky vyhodnotili jako stav ohrožující ostatní účastníky silničního provozu. K návrhu na provedení výsledků žalobce a dalších osob pověřená pracovnice žalované vyjádřila nesouhlas, když nejsou potřebné k právnímu posouzení věci. Ve vztahu k zvukovému záznamu podotkla, že mohou vznikat pochybnosti o jeho věrohodnosti, přičemž ani tento záznam dle jejího názoru není potřebný k právnímu posouzení věci. Dále uvedla, že odlišnost pneumatik na jednotlivých nápravách kontrolovaného vozidla je náležitě doložena obsahem správního spisu. K internímu pokynu žalované ohledně testování řidičů na alkohol a také k rozpoznávání ovlivnění řidičů alkoholem a drogami ze strany kontrolujících policistů podotkla, že tuto záležitost upravují dva interní pokyny žalované, které předkládá soudu k založení do spisu. Dále podotkla, že každý kdo provádí testování testem „Drugwipe“, je náležitě proškolen, jaké konkrétní úkony mají být v rámci testování provedeny. Závěrem zmínila, že žalobce byl na základě výsledků provedené silniční kontroly přestupkově projednáván, když mj. bylo zjištěno, že vozidlo nemá veškerou povinnou výbavu a také, že nebylo pojištěno. Žalovaná přitom nenese odpovědnost za kvalitu prvostupňového přestupkového rozhodnutí ze dne 13. 6. 2013, přičemž zastavení přestupkového řízení pro prekluzi přestupku nemá bez dalšího vliv na zákonnost předmětné silniční kontroly. Provedená silniční kontrola byla učiněna v souladu se zákonem a s pravomocemi úřední osoby, přičemž byla projevem výkonu dohledové činnosti Policie ČR

nad plynulostí a bezpečností silničního provozu. V daném případě žalobce nepřipustně extenzivně vykládá institut tzv. nouzového dojetí, navíc nelze přehlédnout, že s ohledem na charakter zjištěné závady ohledně pneumatik mohl odstranit takovou závadu na vozidle přímo na místě, a to právě za použití povinné výbavy vozidla. K dotazu soudu, zda zákaz další jízdy žalobce s vozidlem byl policisty PČR nějak časově limitován, pověřená pracovnice žalované, uvedla, že nikoliv.

Předmětnou žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného soud posoudil podle části třetí třetího dílu hlavy druhé s. ř. s. Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu se podle § 82 odst. 1 s. ř. s. může každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, domáhat ochrany proti takovému zásahu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný. Podle ust. § 87 odst. 1 s. ř. s. platí, že soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; pokud soud rozhoduje pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu. Podle ust. § 87 odst. 2 s. ř. s. platí, že soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem. Žalovaným je pak podle ust. § 83 s. ř. s. správní orgán, který podle žalobního tvrzení zásah provedl.

Žaloba podaná podle ust. § 82 s. ř. s. je institutem, který má poskytnout ochranu každému před nezákonným jednáním správního orgánu, přičemž zákon neobsahuje definici nezákonného zásahu správního orgánu. Soudní řád správní vymezuje zásah jen velmi obecně a široce, neboť pod pojem zásahu spadá velké množství faktických činností správních orgánů, k nimž jsou různými zákony oprávněny. Pojmovým znakem těchto faktických činností je to, že se jedná o úkony neformální, pro které mohou a nemusí být stanovena pravidla např. omezení osobní svobody, donucení k opuštění určitého místa, útok proti tělesné integritě, donucení něco konat nebo něčeho se zdržet. Jedná se tedy o úkony, které nejsou v podobě rozhodnutí, avšak přesto jsou závazné pro osoby, vůči nimž směřují, a to na základě jak písemného tak i faktického pokynu či příkazu.

Předně soud uvádí, že pověření pro JUDr. J. Z., pracovníci žalované, k zastupování žalované při ústním jednání před soudem ze dne 7. 3. 2014 shledal řádným a věcně správným, přičemž soudu nevystaly pochybnosti o tom, že by pověřená pracovnice žalované nebyla kompetentní vystupovat v řízení před soudem za žalovanou na základě předloženého pověření ze dne 7. 3. 2014. Případné nedostatky ve vyhotovení pověření, na které poukazoval právní zástupce žalobce (otisk kulatého razítka s malým státním znakem), nesouvisí s předmětem žaloby, a proto se soud jimi nezabýval.

Dále soud uvádí, že již v úvodu odůvodnění rozsudku bylo zmíněno, že žalobce se v předmětné věci domáhal určení, že zásah policistů PČR kolem 22.30 hodin dne 20. 3. 2013 v době kolem 22.30 hodin v Ústí nad Labem, ul. Všebořická, na parkovišti u prodejny Lidl, č. o. 51, a to jednak v podobě silniční kontroly a jednak v podobě ústně vysloveného zákazu další jízdy žalobci s kontrolovaným vozidlem tov. zn. SEAT Toledo, r. z. „X“, je nezákonný. S ohledem na takto formulovaný petit soud tedy o předmětné žalobě ve smyslu ust. § 87 odst. 1 s. ř. s. rozhodoval na základě skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.

Ve vztahu k namítanému nezákonnému zásahu v podobě policisty PČR uskutečněné silniční kontroly soud uvádí, že žalobce ji považoval za šikanózní, a tedy nezákonnou, proto, že vozidlo tov. zn. SEAT Toledo, r. z. „X“, jehož vlastníkem byl v době rozhodné žalobce, bylo dle jeho názoru bezdůvodně skoro jednu hodinu kontrolováno s požadavkem na předložení povinné výbavy vozidla (kontrola autolékárničky, kontrola výstražného trojúhelníku, kontrola sady montážních klíčů na matice kol vozidla, kontrola náhradních žárovek ke stanovenému osvětlení vozidla) a vedle toho byla provedena kontrola technického stavu vozidla (kontrola VIN kódu, kontrola motoru, kontrola osvětlení vozidla a kontrola pneumatik užitých na vozidle). Šikanózní kontrolu dovozoval žalobce i ze skutečností, že při kontrole byly kontrolovány všechny doklady od žalobce a od vozidla, a to v policejním vozidle v trvání asi 15 minut, dále že při kontrole byl policisty PČR proveden u žalobce test na alkohol a test na drogy, kdy všechny kontrolní výsledky dopadly negativně, a také že policisté PČR požadovali po žalobci, aby schoval telefon v době, kdy si chtěl přivolat právní pomoc.

V návaznosti na právě uvedené je třeba uvést, že žalobce zjevně neopodstatněně namítal, že u něj byla provedena silniční kontrola bezdůvodně a bez důvodného podezření. Je tomu tak proto, že ze správního spisu, a to z úředního záznamu ze dne 21. 3. 2013, č. j. KRPU-66582-2/PŘ-2013-041016, vyplývá, že ke kontrole došlo bezprostředně poté, co hlídkující policisté PČR, tedy prap. Bc. L. H., DiS. a prap. Bc. R. J., si povšimli rychle jedoucího vozidla, a proto se rozhodli toto vozidlo zkontrolovat. V daném případě tak rozporovaná silniční kontrola nebyla u žalobce provedena bezdůvodně, nýbrž pro hlídkujícími policisty PČR zaznamenanou rychlou jízdu vozidla. Shodný důvod pro provedení opětovné kontroly dotyčného vozidla pak oba kontrolující policisté PČR uvedli do úředních záznamů o podání vysvětlení ze dne 12. 6. 2013, č. j. KRPU-133318-5/ČJ-2013-0410UO (policista Jahelka) a č. j. KRPU-133318-4/ČJ-2013-0410UO (policista Hyšpler). V této souvislosti je třeba zdůraznit, že žalobce nebyl přestupkově projednáván pro rychlou jízdu, když sám žalobce právě rychlou jízdou na sebe upozornil, na základě čehož pak u něj byla provedena silniční kontrola. Již pověřená pracovnice žalované přitom zcela správně poznamenala, že nepřiměřená rychlost, kterou hlídkující policisté PČR vyhodnotili jako důvod pro provedení silniční kontroly s ohledem na tehdy panující klimatické podmínky, automaticky neznamená jízdu nedovolenou rychlostí. Právní zástupce v řízení před soudem proto nepatřičně namítal, že v daném případě žalovaná strana nemůže argumentovat údajně rychlou jízdou žalobce, pokud tuto rychlou jízdu dosud neprokázala, přičemž pochybila, jestliže údajně rychlou jízdu přehlížela a dále neřešila.

Dále by měl žalobce vzít v potaz skutečnost, že pokud byli oba kontrolující policisté PČR ve služebním stejnokroji (vzor č. 92), což žalobce v žalobě ani posléze v řízení před soudem nijak nerozporoval, tak byli oprávněni ve smyslu ust. § 124 odst. 9 písm. a) zákona o silničním provozu vykonávat dohled nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích, a to v podobě provádění kontrol dodržování povinností účastníků a pravidel provozu na pozemních komunikacích a podílení se na jeho řízení, a to i ve vztahu žalobci, když ten byl v době kontroly jakožto řidič motorového vozidla účastníkem silničního provozu. Při tomto dohledu pak oba policisté PČR byli oprávněni ve smyslu ust. § 124 odst. 10 zákona o silničním provozu zejména mj. zastavovat vozidla (písm. b), vyzvat řidiče k vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem (písm. e), vyzvat řidiče k vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou

látkou (písm. g), vyzvat řidiče motorového vozidla k předložení dokladů k řízení a provozu vozidla (písm. h), vyzvat řidiče motorového vozidla ke kontrole technického stavu vozidla (písm. i). V návaznosti na tyto pravomoci policistů PČR jsou pak striktně zakotveny povinnosti řidičů, a to zejména v ust. § 5 odst. 1 zákona o silničním provozu, mezi něž patří mj. povinnost užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem (písm. a), podrobit se na výzvu policisty PČR vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem (písm. f), podrobit se na výzvu policisty PČR vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou než alkoholem (písm. g), a v ust. § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu, mezi něž patří mj. povinnost mít při řízení u sebe řidičský průkaz (písm. a), osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu (písm. b), doklad prokazující pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla podle zvláštního právního předpisu (písm. c).

V návaznosti na právě předestřené kontrolní pravomoci policistů PČR ve službě při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích a povinnosti žalobce jakožto účastníka silničního provozu v postavení řidiče motorového vozidla má soud za to, že provedená kontrola povinné výbavy vozidla (kontrola autolékárničky, kontrola výstražného trojúhelníku, kontrola sady montážních klíčů na matice kol vozidla, kontrola náhradních žárovek ke stanovenému osvětlení vozidla), dále provedená kontrola technického stavu vozidla (kontrola VIN kódu, kontrola motoru, kontrola osvětlení vozidla a kontrola pneumatik užitých na vozidle), dále provedená kontrola všech dokladů žalobce a od vozidla, a také provedení u žalobce testu na alkohol a testu na drogy, nepředstavuje šikanózní kontrolu, a tedy nezákonný zásah vůči žalobci, když ke všem těmto dílčím kontrolním úkonům oba hlídkující policisté PČR měli pravomoc ve smyslu ust. § 124 odst. 9 písm. a) ve spojení s ust. § 124 odst. 10 písm. b), písm. e), písm. g), písm. h) a písm. i) zákona o silničním provozu. Již tyto kompetence k dílčím kontrolním úkonům tak umožňovaly provést bez dalšího u žalobce v pozici řidiče motorového vozidla důkladnou silniční kontrolu trvající i v řádu několika desítek minut s ohledem na časovou posloupnost jednotlivých dílčích kontrolních úkonů.

Pro vyhodnocení provedené silniční kontroly jako zákonné má význam to, že hlídkující policisté PČR měli pravomoc kontrolovat mj. i povinnou výbavu vozidla. Požadavek policistů PČR na předložení povinné výbavy vozidla žalobcem, když policisté PČR ji sami ve vozidle žalobce nehodlali vyhledávat, jak plyne z žalobních tvrzení, zjevně nepřekračoval zákonný rámec jejich kontrolních pravomocí k povinné výbavě motorových vozidel ve smyslu ust. § 124 odst. 10 písm. i) zákona o silničním provozu, když v daném případě právě a jen žalobce byl povinen na policejní výzvu předložit ke kontrole povinnou výbavu, a dále když měl přímou souvztažnost k dotčenému kontrolovanému vozidlu a zřetelně nebyl projevem libovůle policistů PČR, a tedy nenaplňoval znaky nezákonného zásahu vůči kontrolovanému řidiči, jako by tomu bylo v případě požadavku na předložení věci, která by neměla zjevnou souvislost s kontrolovaným vozidlem. K tomu soud doplňuje, že vlastní vyhodnocení toho, zda dotčené vozidlo mělo v řádném stavu povinnou výbavu, či nikoliv, je věcí případného přestupkového řízení a případně na něj navazujícího soudního řízení o žalobě proti přestupkovému rozhodnutí, neboť nelze zapomínat, že žaloba na ochranu před nezákonným zásahem je dle ust. § 82 s. ř. s. subsidiární povahy ve vztahu k žalobě proti správnímu rozhodnutí. Zde je třeba podotknout, že žalobce byl skutečně přestupkově projednáván pro

přestupkové jednání spočívající mj. v tom, že na policejní výzvu nepředložil povinnou výbavu vozidla, kdy toto přestupkové řízení bylo završeno rozhodnutím Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 13. 6. 2013, č. j. MM/OK/PD/86750/13/R, jímž byl žalobce uznán vinným za přestupek ve smyslu ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, které ovšem nenabývalo právní moci pro marné uplynutí prekluzivní lhůty k pravomocnému projednání přestupku a řízení o daném přestupku bylo zastaveno rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 2. 4. 2014, č. j. 5899/DS/2013, JID: 48963//2014/KUUK/Bal. Tyto skutečnosti soud zjistil na základě provedeného dokazování při ústním jednání ve smyslu ust. § 52 odst. 1 a ust. § 77 s. ř. s. konaném dne 25. 5. 2015 právě citovaným rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 2. 4. 2014.

Šikanóznost uskutečněné silniční kontroly nezpůsobuje ani to, že v rámci ní byly policisty PČR zevrubně kontrolovány doklady od vozidla (patrně osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu) a doklady předložené žalobcem (patrně řidičský průkaz a občanský průkaz), a to v policejním vozidle v trvání údajně asi 15 minut. Je tomu tak proto, že dobu kontroly předložených dokladů v trvání údajně asi 15 minut nelze samu o sobě vyhodnotit jako nepřiměřeně dlouho trvající kontrolní úkon. Navíc je třeba brát v potaz to, že žalobce na základě rozporované kontroly byl hlídkujícími policisty PČR přestupkově řešen, což také nepochybně vedlo k prodloužení délky kontroly dokladů, neboť žalobce měl povinnost předložit vedle svého řidičského průkazu, osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu a dokladu prokazujícího pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla podle zvláštního právního předpisu i svůj občanský průkaz. Již výše bylo řečeno, že policisté PČR měli pravomoc kontrolovat doklady řidiče a také doklady od vozidla, když tuto pravomoc jim výslovně přiznávalo ust. § 124 odst. 10 písm. h) zákona o silničním provozu, a proto v jejich dílčím kontrolním úkonu vzhledem k výše popsaným skutečnostem nelze spatřovat šikanózní jednání.

Dále soud uvádí, že žalobce naprosto mylně dovozuje, že předmětná kontrola byla šikanózní i z toho důvodu, že byl u něj proveden test na alkohol a test na drogy, kdy všechny kontrolní výsledky dopadly negativně a hlídkující policisté PČR údajně nemohli mít podezření, že žalobce by byl ovlivněn alkoholem či drogami.

Z dikce ust. § 124 odst. 10 písm. e) a písm. g) zákona o silničním provozu je zřejmé, že policisté mohou provádět u řidičů namátkové a nahodilé testy za účelem zjištění, zda řidič není ovlivněn alkoholem či jinou návykovou látkou (drogami), a proto jejich kontrolní pravomoc v tomto směru není vázána jen na jejich podezření, že ten který řidič před jízdou požil alkohol či drogy. Navíc pro vyhodnocení předmětné žaloby je podstatné i to, že sám žalobce svolil k provedení testování nejen na alkohol, nýbrž i na drogy. V této souvislosti soud podotýká, že v daném případě právní zástupce žalobce přitom naprosto nepodloženě namítal, že pokud žalobci při testování na drogy byl dokonce proveden i stěr, tak to bylo činěno zřejmě za účelem získání genetické informace o žalobci pro jeho identifikaci. Soudu je z běžné úřední činnosti známo, že při testování osob na požití drog se v souladu s metodickými pokyny žalované standardně provádí stěr slin z jazyka.

Dále soud uvádí, že žalobce zcela nepatřičně dovozuje, že předmětná kontrola byla šikanózní i z toho důvodu, že policisté PČR požadovali po žalobci, aby odložil telefon, když soud považuje za nevhodné, aby během silniční kontroly se kontrolovaný řidič nevěnoval kontrolujícím policistům a na místo toho telefonoval se třetí osobou. Soud respektuje právo

žalobce na právní pomoc, nicméně ze žalobních tvrzení a ani z obsahu správního spisu nevyplývá, že by žalobci bylo fyzicky bráněno ze strany policistů PČR v telefonování. Současně v daném případě bylo možné po žalobci spravedlivě požadovat, aby se věnoval probíhající silniční kontrole a respektoval pokyny policistů PČR.

Ve vztahu k namítanému nezákonnému zásahu v podobě uskutečněné silniční kontroly soud vzhledem k výše uvedeným skutečnostem uzavírá, že ji nevyhodnotil jako nezákonný zásah vůči žalobci. Provedená silniční kontrola byla učiněna v souladu se zákonem a s pravomocemi úřední osoby, přičemž byla projevem výkonu dohledové činnosti Policie ČR nad plynulostí a bezpečností silničního provozu tak, jak předvídá zákon o silničním provozu. Pro učinění tohoto závěru nebylo zapotřebí, aby soud ve věci prováděl dokazování, jak navrhoval právní zástupce žalobce, tedy aby byl proveden výslech žalobce, výslech obou kontrolujících policistů PČR – tedy policisty H. a policisty J., dále výslech policisty Š., a také zvukovým záznamem ze silniční kontroly, který byl pořízen žalobcem a jímž údajně disponuje, a také interním pokynem žalované, který řeší rozpoznávání ovlivnění alkoholem a drogami u řidičů ze strany kontrolujících policistů. Dokazování v tomto směru soud vyhodnotil jako nadbytečné, a proto je v intencích ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl s ohledem na žalobní tvrzení, kterým korespondoval skutkový stav zachycený ve správním spise, a zejména pak s ohledem na právní úpravu obsaženou v ust. § 5 odst. 1, ust. § 6 odst. 8, ust. § 124 odst. 9 a odst. 10 zákona o silničním provozu. S ohledem na výše uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba ohledně rozporované silniční kontroly není důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.

Ve vztahu k namítanému nezákonnému zásahu v podobě policisty PČR ústně vysloveného zákazu další jízdy žalobci s kontrolovaným vozidlem tov. zn. SEAT Toledo, r. z. „X“, z důvodu zjištění, že dotyčné vozidlo je na nápravách opatřeno pneumatikami odlišného dezénu, soud předesílá, že žalobu v tomto směru vyhodnotil jako důvodnou.

Vyslovený zákaz další jízdy žalobci s kontrolovaným vozidlem pro osazení náprav vozidla pneumatikami s odlišným dezénem žalovaná strana opírala o ust. § 124 odst. 10 písm. e) zákona o silničním provozu v návaznosti na ust. § 21 odst. 13 vyhlášky o technické způsobilosti vozidel s poukazem na špatné povětrnostní podmínky panující v době inkriminované kontroly a také s poukazem na to, že s ohledem na skutkové okolnosti případu se u žalobce nejednalo o tzv. nouzové dojetí.

Je sice pravdou, že v ust. § 21 odst. 13 vyhlášky o technické způsobilosti vozidel je zakotveno, že na vozidle se nesmí, s výjimkou nouzového dojetí, současně použít pneumatiky různých rozměrů a konstrukcí, pokud při schválení technické způsobilosti není stanoveno jinak; dále že na téže nápravě musí být používány pouze shodné pneumatiky; dále že konstrukcí pneumatiky se rozumí konstrukce diagonální, radiální, smíšená (BIAS BELTED); dále že shodnou pneumatikou se rozumí pneumatika stejného rozměru, konstrukce, druhu dezénu a značky; dále že druhem dezénu pneumatiky se rozumí dezén letní a dezén zimní, u něhož je na bočnici pneumatiky vyznačeno označení M+S, M.S, M/S nebo MS, přičemž za zimní dezén se považuje též speciální dezén, u něhož je na bočnici pneumatiky vyznačeno označení ET, ML nebo MPT.

Rovněž je pravdou, že podle ust. § 124 odst. 10 písm. e) zákona o silničním provozu hlídkující policisté PČR při dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu jsou oprávněni zakázat řidiči jízdu na nezbytně nutnou dobu nebo mu přikázat směr jízdy,

vyžaduje-li to bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích, popřípadě jiný veřejný zájem.

Z právě uvedeného plyne, že užití neshodných pneumatik, tj. nestejného rozměru, konstrukce, druhu dezénu a značky, odporuje dikci ust. § 21 odst. 13 vyhlášky o technické způsobilosti vozidel. Dále z právě uvedeného plyne, že zákaz další jízdy řidiči s vozidlem ve smyslu ust. § 124 odst. 10 písm. e) zákona o silničním provozu může být policisty PČR vysloven, pokud to v době zákroku vyžaduje bezpečnost a plynulost silničního provozu, popř. jiný veřejný zájem, tedy nejen s ohledem na zjištěný neuspokojivý technický stav vozidla vzhledem k aktuálním poměrům panujícím na místě zákroku, mezi něž patří i aktuálně panující povětrnostní podmínky, nýbrž i v případě optimálního technického stavu vozidla, jestliže to vyžadují aktuální poměry panující na místě zákroku.

Policisté PČR tedy obecně mají pravomoc ve smyslu ust. § 124 odst. 10 písm. e) zákona o silničním provozu vyslovit zákaz další jízdy řidiči s vozidlem, přičemž zda tak učiní, záleží na jejich uvážení, kdy zohledňují zachování bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, popř. jiný veřejný zájem ve vztahu k aktuálním poměrům panujícím na místě zákroku.

Vzhledem k dikci ust. § 124 odst. 10 písm. e) zákona o silničním provozu ovšem nelze zapomínat, že při tomto vyslovení zákazu další jízdy řidiči s vozidlem jsou policisté PČR výrazně limitováni časovým úsekem, po který lze vyslovit dotyčný zákaz, neboť zákonodárce striktně stanovil, že zákaz další jízdy řidiči s vozidlem může být vysloven jen na nezbytně nutnou dobu.

V daném případě tedy policisté PČR v zásadě mohli žalobci vyslovit zákaz další jízdy s vozidlem ve smyslu ust. § 124 odst. 10 písm. e) zákona o silničním provozu z důvodu zjištění, že ačkoliv žalobce údajně neuskutečňoval s vozidlem tzv. nouzové dojetí, údajně bylo toto vozidlo na nápravách osazeno pneumatikami s odlišným dezénem, což dle názorů policistů PČR ohrožovalo bezpečnost a plynulost silničního provozu s ohledem na tehdy údajně panující poměry na místě silniční kontroly v podobě nepříznivých povětrnostních podmínek. Nicméně pro vyhodnocení žaloby z hlediska zákonnosti vysloveného zákazu další jízdy žalobci s vozidlem je zásadní, že policisté PČR tento zákaz časově nelimitovali na dobu nezbytně nutnou.

Z vyjádření žalované strany v řízení před soudem ani ze správního spisu neplyne, že by vyslovený zákaz další jízdy žalobci s vozidlem byl udělen jen na nezbytně nutnou dobu. K výslovnému dotazu soudu pak pověřená pracovnice žalované při ústním jednání před soudem konaném dne 25. 5. 2015 potvrdila, že dotyčný zákaz nebyl policisty PČR nijak časově limitován. Pokud ovšem kontrolující policisté PČR nevyslovili zákaz další jízdy žalobci s vozidlem na nezbytně nutnou dobu, když tento zákaz vůbec časově nelimitovali, překročili tím zákonný rámec daný ust. § 124 odst. 10 písm. e) zákona o silničním provozu. Žalovaná by měla mít na paměti, že pokud v praxi přikročí k aplikaci účastníky silničního provozu výrazně limitujícího ust. § 124 odst. 10 písm. e) zákona o silničním provozu, je nezbytné toto ustanovení naplnit i z aspektu nezbytně nutné doby, což se v daném případě nestalo. Pro učinění tohoto závěru soud neshledal potřebu ve věci provádět žádné dokazování, včetně dokazování, jak navrhoval právní zástupce žalobce, a proto je v intencích ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl, když relevantní skutečnosti byly zřejmé z obsahu správního spisu, jimž ostatně korespondovalo i vyjádření žalované v řízení před soudem.

Ve vztahu k namítanému nezákonnému zásahu v podobě policisty PČR ústně vysloveného zákazu další jízdy žalobci s kontrolovaným vozidlem soud vzhledem k výše uvedeným skutečnostem uzavírá, žalobu ohledně rozporovaného zákazu další jízdy vyhodnotil jako důvodnou, a proto mu nezbylo než určit ve smyslu ust. § 87 odst. 1, odst. 2 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II., že tento zákaz byl nezákonný.

Jelikož žalobce měl v projednávané věci poloviční úspěch, když soud ohledně jednoho tvrzeného zásahu (provedená silniční kontrola) žalobu zamítl a ohledně druhého zásahu (zákaz další jízdy žalobce s vozidlem) shledal jeho nezákonnost, soud proto podle ust. § 60 odst. 1 věty první ve spojení s ust. § 110 odst. 3 s. ř. s. uložil žalované ve výroku rozsudku ad II. povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci rozsudku polovinu náhrady nákladů řízení ve výši 14.625,-Kč. Tato částka se skládá z 1.000,-Kč jakožto ½ za zaplacený soudní poplatek za podanou žalobu ve výši 2.000,-Kč; z 2.500,-Kč jakožto ½ za zaplacený soudní poplatek za podanou kasační stížnost ve výši 5.000,-Kč proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2014; z částky 7.750,-Kč jakožto ½ za 5 úkonů právní služby po 3.100,-Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb ve znění po 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), podání kasační stížnosti - § 11 odst. 1 písm. d), účast při jednání soudu přesahující 2 hodiny dne 25. 5. 2015 - 11 odst. 1 písm. g)]; z částky 750,-Kč jakožto ½ za 5 s tím souvisejících režijních paušálů po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006; z částky 175,-Kč jakožto ½ z ½ za náhradu za promeškaný čas v souvislosti s jízdou k jednání soudu dne 25. 5. 2015 z Otmíče do Ústí nad Labem a zpět při celkové výši 700,-Kč podle ust. § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006, když právní zástupce žalobce se téhož dne účastnil i jednání před soudem ve věci žaloby vedené pod sp. zn. 15 A 177/2013, na které navazovalo předmětné jednání; z částky 519,-Kč jakožto ½ z ½ náhrady cestovného osobním automobilem za cestu z Otmíče do Ústí nad Labem a zpět k jednání soudu dne 25. 5. 2015 při celkové výši 2.075,-Kč s ohledem na účast právního zástupce žalobce při jednání před soudem i ve věci žaloby vedené pod sp. zn. 15 A 177/2013, na které navazovalo předmětné jednání, a z částky 1.931,-Kč odpovídající 21% DPH, kterou byl právní zástupce žalobce podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 25. května 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová